

3 Евангелля св. Лукі

Насміхаліся з Езуса разам з народам і кіраўнікі, кажучы: “Іншых ратаваў, няхай уратуе сябе самога, калі Ён Месія, выбраны Богам”. Таксама і жаўнеры здэкаваліся з Яго. Падыходзілі і падносілі Яму воцат, кажучы: “Калі Ты Кароль юдэйскі, уратуй сябе самога”. І быў над Ім надпіс: “Гэта Кароль юдэйскі”.

Адзін з павешаных злачынцаў зневажаў Яго, кажучы: “Калі Ты Месія, уратуй сябе і нас”. А другі ў адказ дакараў яго і казаў: “Ты нават Бога не баішся, хоць і сам асуджаны на тое самае? Мы асуджаныя справядліва, бо за тое, што зрабілі, атрымліваем. Ён жа нічога благога не зрабіў”. І сказаў: “Езу, узгадай мяне, калі прыйдзеш у сваё Валадарства”. Езус адказаў яму: “Сапраўды кажу табе: сёння ж будзеш са Мною ў раі”. †

Лк 23, 35-43

Надзея магутнейшая за смерць

Усё жыццё чалавека – гэта адно вялікае чаканне, гэта няспыннае падтрымліванне надзеі, якая будзеца верай і ўскармліваецца любоўю, на канчатковае здзяйсненне ў Божым Валадарстве. Часам гэтае хрысціянскае чаканне-надзея перажываецца вельмі інтэнсіўна, свядома. Часам яно ўпісана ў глыбінях людскога сэрца, у якія нават рэдка заглядаеш. Але гэтая надзея заўсёды прысутнічае і няспынна шукае сваіх асноў.

Якую надзею мог мець той злачынца, які вісеў справа ад Езуса, калі пачуў ад Яго словы: “Сёння ж будзеш са Мною ў раі”? Прадказанне будучыні ад скатаванага, паміраючага чалавека не здаецца моцным фундаментам надзеі. А аднак... Было, ёсць і застаецца абяцанне вечнага шчасця кожнаму, хто з пакорай звернецца да Яго: “Узгадай мяне...”. Бо гэтае абяцанне ідзе з вуснаў Караля, які так палюбіў чалавека, што адваяваў яго для свайго валадарства праз муку, крыж і ўваскрасенне.